



Защо зайчето живее в трънаците.

По Г. Орланди.

I.

Един ден малкото зайче каза на майка си:

„Мамо, жилището ни е съвсем тясно!“

Майката ядосано оглеждаше скъсаното си кожухче и не отговорила нищо.

„Да, съвсем е тясно, особено за излизане и влизане“, повторило зайчето.

„Да, ужасно е тясно!“ добавили другите две по-стари братчета.

Бащата седял в едно удобно кълче на трънака, дето бодливите клонки не били много спуснати над земята. Той чел вестник. А когато четял вестник, не обичал да го смущават. И когато трите заешки гласенца се обадили, той дигнал очи и ги погледнал ядосано.

„Какво има?“ запитал той сърдито.

Майката отговорила:

„Сам виж, как горкото детенце е притеснено. Право е, че нашето жилище е много тясно“.

„Пак старата песен!“ изгърмял бащата.

Деца се сгушили на местата си, защото знаели, че ядосания баща може и да им опъне ушите.

Майката се изправила между него и децата и казала:

„Като си помисля, как сестра ми живее в зеленчуковата градина, удобно и на широко, и че всеки ден има богато ядене!“ ...

Тя въздъхнала из дълбоко.

Бащата бил толкова възбуден, че вестника треперял в лапите му. Да, той дигнал даже десната си лапа заплашително, ала се въздържал.

„Жено,“ извикал той и пак взел вестника, — „жено, не ме карай да побеснявам. Казвам ти еднаж завинаги: няма да се местим от тук—и свършено!“

След това се обърнал към децата:

„Хайде, деца, идете да се разходите, излезте навън, на свобода—по хълмове и долини, както прилича на почтени зайци. Само при излизане и влизане бъдете предпазливи. Аз ви моля за